

ESPLAIS LITERARIS

La Masia de can Huix

A l'Il·lm. i Rdm. P. Salvi Huix i Miralpeix
Bisbe electe d'Eivissa

En la serra del Padró
que a can Huix baixa en ondina,
boi s'aixeca la maisó
que d'eix cim és la regina.

La Masia és patriarcal,
entre cel i bosc sospesa,
i té camps per davantal,
per corona l'honradesa.

Des del Mas es veu el mar,
d'on reb llum al fer-se clar,
quan allà despunta el dia.

Que és bonic ser-hi al matí,
quan els cors van a oferí
sos amors als de Maria.

LLUIS G. PONS, prevere

IDEARI

Maria Guerrero

Maria Guerrero ha mort. La ciència ni els seus familiars i innumbrables companys i admiradors, que arreu la volien, han sigut prou per rebatre son fat i al fi, ha mort en la immortalitat del seu art, del seu nom i de la seva generositat.

Amb pocs dies la urèmia ha sigut prou per arrencar-nos de la vida a la genial actriu; l'artista olímpica que tan aristocràticament interpretava a D'Anunzio, Marquina, Ibsem i altres, conquerint brillantment una popularitat vivíssima.

Proves d'això són la general condolença de la nació i particularment a Madrid, el poble on havia gaudit d'èxits imponents; el Madrid que li ha retut, recollint la representació nacional, una de les excepcionals exèquies històriques.

Maria Guerrero fou en la tragèdia, el que Isadora Duncan en la dansa; el que Eleonora Duce, en les més difícils executacions del seu art, encarnant el sentiment, interpretant un ideal; l'exímia companya espiritual de la nostra excelsa Margarida Xirgu i la generosa protectora dels desamparats de la terra, socialment parlant.

La infortunada Guerrero no pertany a una classe

determinada de la societat per més aristocràtica que fos la seva posició i el seu art, pertany a tctcs, des del moment que ella per damunt de sa elevada musa, i en sa selecte concepció, no es distreia de les necessitats i gustos dels humils, donant representacions desinteressades periòdicament al seu alcanç.

En fi, és més que lamentable es repeteixi amb tanta freqüència la mort de tan indispensables i útils vides a la societat, que sempre són i seran reflexe i espill que convida a perseguir l'ideal, camins de la superació.

Descansi en pau la tan aplaudida artista, glòria de la escena espanyola.

JOAQUIM GRAS QUERA

Per la cultura popular

A tort i a dret sentiuh parlar de la manca d'instrucció popular. Portar remei a n'aquest mal social indiscutible, ha sigut sempre una clàusula dels partits polítics. Els partits ací a Espanya s'han anat succeint els uns als altres i el problema de la cultura popular s'ha deixat sempre al marge de les actuacions gubernamentals, potser amb la bona intenció de que les oposicions tinguin marge per fer propaganda

Val a dir, emperó que entre el dilema de la cultura defetuososa, feta per un partit, que faria dels alumnes uns sectaris, i la incultura, preferim la cultura, encara que reconeguem el poc pedagògica que és la propagació de idees a les edats primerenques.

De totes maneres serem justos reconeguent que les qüestions pedagògiques, per llei d'herència gubernamental, no ocupen el lloc que els pertoca.

A tots els heroïsmes, cal afegir-hi el dels aimants de la cultura. Veieu, sinó, entre altres demostracions que podríem fer, la situació econòmica de bona part de mestres nacionals, posada de relleu a Madrid amb ocasió de les reunions de l'Assemblea Nacional.

Hom havia sentit a parlar d'una actuació determinada, perquè els elements estudiosos que resideixen a fora s'els proporcionessin mitjans d'estudi. D'això ja fa temps, però com que es tracta de procurar al poble mitjans d'emancipació per la instrucció, encara no ha arribat l'hora. Cal agafar una cadira i un llibre — si es té — i anar esperant... i llegint.

EMILI CODINA

